

KRESBA KRAJINY

Takže se pusťme do díla. První věcí, když máme vše ke kreslení při ruce, je výběr námětu a kompozice. Zpočátku si vybírejme jednodušší náměty, třeba pole, louku s cestou, okraj lesa, v dálce jeden dva kopečky. Vyjdeme si do krajiny, většinou na kresbu se nepoužívá stojan, to spíše na malbu. Stačí tvrdý podklad. Sedneme si na mezi nebo někde na lavičce a rozhlédneme se. Nejde malovat vše, co vidíme, dokonce můžeme některé věci nemalovat. Tradiční metoda volby námětu je udělat si z ukazováčků a palců ruky obdélníček

Potřeba: tužka, guma, papír, pevná podložka a šikovné ruce

a jím prohlížet různé varianty výběru krajiny.

Že bude kresba pěkná, neznamená automaticky, když budeme kreslit pěknou krajinu. Výtvarník vlastně nezná slovo "ošklivá krajina", je jen krajina špatně namalovaná. A co to je špatně namalovaná? Chyby jsou hlavně v perspektivě, přemíře čar a v nevyvážené kompozici. Jak se tomu vyvarovat?

Můžeme proto některé objekty jako siluety naznačit stínem. Zkuste při kreslení mhouřit oči a jakoby vytvářet v pohledu mlhu. Mnohé se pak jeví jako silueta opravdu. Vyvážit kompozici je někdy těžký oříšek, protože krajinu nejde upravovat jako třeba zátiší na stole nebo kytici. Jde o to, aby obrázek měl jakoby rovnovážný stav.

Lze například namalovat hrad na kopci uprostřed a do okrajů kresbu jen pozvolna rozprostřít, tzv. do ztracena. Nakreslíme-li takový objekt na okraji nebo v jednom koutě, obraz bude opticky převažovat na danou stranu. Můžeme pracovat i plochami zcela bílými, třeba když bude daný hrad ke straně a

úhlopříčně bude klesat svah kopce, zbývající roh pak dokreslíme krásnými mraky a mezi oběma objekty (hrad a mraky) necháme bílý pruh s tím, že do jeho okrajů bude kresba také nepravidelně zanikat.

Takže se vraťme na začátek, kdy sedíme na lavičce se skicákem na klíně. Vybranou kompozici jen pár čarami naskicujeme, zatím žádné detaily. Důležitá je pozice horizontu, to je vlastně vyjádření výše našich očí. Když je dole, díváme se jakoby z výšky, když je nahoře, jsme dole, a to většinou v přírodě jsme. Poloha uprostřed je statická a nedoporučuje se, i když nezakazuje. Naše krajina by měla mít nějaký ústřední bod, většinou také v ústřední poloze, i když netvrdíme přímo na středu. Může to být hrad, ale také strom nebo nějaký okraj lesa či chalupa apod. Dokonce, když budeme malovat město nebo ves, měli bychom se zaměřit na jeden či dva objekty, velice to kresbu oživí. To je právě prvek, který odlišuje kresbu v plenéru proti obkreslování pohlednic. Můžete se dočíst různé rady, jak vytvářet kompozici, ale většinou příroda před námi tyto poučky nezná, takže se vytvořila úplně jinak. Řídíme se tedy vyvážeností a ústředním objektem zájmu. Začněte tedy zvolna, lehce načrtneme jednotlivé objekty kvůli kompozici a zachycení vzájemných poměrů. Postupně kresbu detailujeme, zkusme to dělat na celé ploše, ne tedy od jednoho okraje k druhému. Jak se kresba zaplňuje, začínáme se zajímat o detaily, hlavně ústředního objektu nebo objektů. Takový postup má jednu velkou výhodu, když kdykoliv přestaneme, není na první pohled vidět, že je krajina nedokončená. Platí, že to co je nejbližší je největší a věci v dálce se zmenšují, snažte se tomu přizpůsobit kresbu, nebojte se, malujte tužkou a zkoušejte různé varianty. Nejdříve si obrázek načrtněte a poté jej stínujte a dokreslujte. Vše je dílem tréninku a to platí i pro kresbu krajiny. Postupem času určitě dosáhnete lepších a lepších výsledků. Hrajte si se svou kresbou a snažte se jí co nejlépe propracovat. Pamatujte na stínování a utvořte si na okraji pracovní plochy stínovací paletu.

Přeji hodně štěstí a těším se opět na vaše kresby, které mi zašlete.

Anička

Inspirace:

